

[Gammelgaard]

under på det, så det er altså ikke derfor, man stemmer imod finanslovsforslaget.

Hvad er det da for et finanslovsforlag, man stemmer imod? Det er et finanslovsforslag, der viderefører regeringens politik på dens 3 hovedpunkter. Første hovedpunkt er en fast kronekurs; det er regeringens hensigt at fastholde kronekursen, som den hidtil har gjort det. De devalueringer, der satte fart i pristigningerne under de socialdemokratiske regeringer, vil ikke blive gennemført under denne regering.

Nu hører vi jo, at også socialdemokratiet har opgivet denne politik, men har man også opgivet den politik, der fører til devaluering? Her drejer det sig om de to andre hovedpunkter i regeringens politik.

Andet hovedpunkt er indkomstpolitikken, den indkomstpolitik, som socialdemokratiet for et år siden vendte sig så stærkt imod. Det er opbremsningen i løninflationen, der har bevirket, at eksportstigningen fortsætter.

Det tredje hovedpunkt er budgetforbedringen, som regeringen helst ser foretaget igennem besparelser, men hvor man også har måttet supplere med andre midler. Da regeringen kom til, måtte den tage et kæmpehug over for et svulmende statsbudget og et stadig voksende underskud af vældige dimensioner. Hvad sagde socialdemokraterne? De sagde: I sparer for meget. De sagde ikke blot, at det var andre steder, der skulle spares. Nej, der blev sagt: I sparer for meget.

Alternativet havde været manglende tillid til regeringens politik i ind- og udland og nogle skatter, der ville have kvalt erhvervslivets begyndende ekspansion.

Man siger – og det har man også sagt i dag – at regeringen har måttet skære ned på de sociale udgifter. Ja, de samlede nedskæringer kan jo dårlig nok tælles i procenter på dette område, og sandheden er da også, at selv om situationen efter mange års socialdemokratisk ledelse var så alvorlig, at alle områder måtte med i det første års besparelser, er der vel snarere sket en omlægning af de sociale udgifter.

Det er rigtigt, at vi har måttet reducere stigningstakten i dagpengene, at vi har måttet indføre en karensdag, som man også kender fra andre lande, bl.a. i Sverige, og at der har været foretaget andre rettelser i den sociale lovgivning, men samtidig er der jo også tale om forbedringer til hårdt ramte grupper.

Pensionisterne har fået fordoblet varmehjælpsbeløbet og i modsætning til andre grupper bevaret den automatiske dyrtidsregulering. Småbørnsfamiliernes økonomi er blevet betydelig bedre end hidtil. Personer med vidtgående handicap og kroniske lidelser har fået betydelige forbedringer. Der er gennemført en ændring i bistandsloven, så en enlig mor med 2 børn, som får varig hjælp efter 9 måneders reglen, fra nytår får 4.400 kr. til rådighed, efter at de samlede boligudgifter er betalt. Beløbet er skattefrit, og daginstitutionspladserne er gratis. En førtidspensionsreform har hjulpet udsatte grupper og bl.a. medført, at mennesker med laveste invalidepension over to år vil få 20.000 kr. mere om året. Det er en række grupper, der var dårligt stillet. Dem var der råd til at hjælpe, bl.a. fordi vi andre gav afkald på andre områder. Hvordan er det da med resultaterne af den politik, regeringen har ført imod socialdemokratiets råd og stemmer? Der er mange opmuntrende resultater. Betalingsbalanceunderskuddet over for udlandet er reduceret til noget nær det halve fra godt 20 til 10,8 mia kr. Det statslige underskud, der i fjor blev bedømt til 80 mia kr. og reduceret til ca. 60 mia kr., synes nu for første gang i en årrække at skulle falde. Inflationen, der i de socialdemokratiske år typisk var 10-12 pct., er næsten halveret. Renten er faldet fra 22 pct. til 14 pct.

Men ledigheden da? Ja, ledigheden, hvor den største stigning jo indtraf i den foregående regerings tid, er steget noget, men dog ikke helt så meget som ventet. Og de sidste bulletiner fra mange sider går jo ud på, at den er på vej ned. Industrien vil næste år beskæftige en halv snes tusinde mennesker mere. Byggeriet endnu mere takket være rentenedsættelsen. Med følgebeskæftigelse i andre virksomheder vil dette selv med uændret eller let reduceret beskæftigelse hos det offentlige betyde, at 1984 bliver året, hvor beskæftigelsessituationen vender.

Regeringen kunne naturligvis have lyttet til socialdemokratiets råd om at holde igen med besparelserne og køre med større underskud eller udskrive større skatter. Resultatet ville være blevet, at ledigheden i nogle måneder var blevet lidt lavere end ellers, og at vi derefter havde kørt med fuld fart imod en katastrofe: arbejdsløshed.